

'Waterschap grootste zaad

Akkerbouwers Gezienus Schutrup en Jan Jalving uit Papenvoort (DR) ergeren zich bont en blauw aan het maai- en onderhoudsbeleid van Waterschap Hunze en Aa's. De sloten worden vrijwel niet meer gemaaid en het onkruid tiert welig. Naar klachten van boeren wordt niet geluisterd. „Boeren verzuipen, maar de waterschapslasten gaan wel elk jaar omhoog.”

Gezienus Schutrup (links op foto) stuurde een foto naar de redactie van Akker met een behoorlijk verwilderde walkant. „Deze sloot is sinds vorige zomer niet meer gemaaid”, schreef hij erbij. „De walkanten zijn compleet ingezakt en de drainage is onvindbaar. Is dat het beleid van het waterschap?” Aan de keukentafel op het akkerbouwbedrijf in Papenvoort vertelt hij dat het rondom deze sloot één grote chaos was. „Het stond vol met onkruiden als ridderzuring en kamille. Waterschappen zijn de grootste zaadleveranciers van Nederland.”

Schutrup heeft een akkerbouwbedrijf met poot-, zetmeel- en industrieaardappelen, gerst en maïs; Jalving verbouwt zetmeel-aardappelen, suikerbieten en brouwergerst. Ze boeren op zandgrond met daaronder een laag leem, waardoor de bodem snel verzadigd kan raken bij extreme neerslag. „We hebben hier onlangs een regenbui van 22 millimeter in 15 minuten tijd gehad”, zegt Schutrup. „Alsof onze lieve Heer een kraan opendraaide. Op zo’n moment spoelt al het water over de kopakkers. Als het dan niet weg kan, blijft het op het land staan en slaat de grond dicht.”

Schutrup stuurde diverse mails over het slechte maai- en onderhoudsbeleid – inclusief foto’s – naar waterschap Hunze en Aa’s. Hij kreeg geen enkele reactie van het waterschap terug. „Waarom niet? Dat zou ik niet weten”, zegt hij. „Ik denk dat het waterschap na de fusie een te log lichaam is geworden. Het is een en al bureaucratie. De waterschapslasten stijgen en stijgen, maar de ambtenaren gaan daar niet meer werk voor verrichten. Ze laten je gewoon verzuipen.”

Buurman en akkerbouwer Jan Jalving kan de woorden van Schutrup bevestigen. Hij heeft een perceel waarop de drainage onvindbaar is. „Normaal ligt de drainage boven het waterpeil, nu ligt het eronder. Op deze manier hoeven we niet meer in drainage te investeren. Het is weggegooid geld.”

Volgens Jalving is Drenthe een omgekeerd soepbord: het water loopt vanaf het hoogste punt alle kanten op. In het verleden probeerde het waterschap het water bij veel neerslag vast te houden, voor drogere perioden. „Het idee was dat het water moest meanderen door de vele waterlopen, om te voorkomen dat de landbouw hier zou verdrogen”, vertelt hij. In de huidige tijd van klimaatveranderingen, met grotere hoeveelheden neerslag en regelmatig piekbuien, zijn de omstandigheden veranderd. „Het probleem is dat het waterschap het beleid daar volgens mij niet op heeft aangepast”, zegt hij. „Het wordt in Nederland steeds natter, de extremen worden steeds groter. Het waterschap moet ervoor waken dat het niet achter de feiten gaat aanlopen, omdat in het verleden anders is besloten.”

Met de wetenschap van de klimaatveranderingen in het achterhoofd, vinden Schutrup en Jalving dat waterschap Hunze en Aa’s aan zijn maai- en onderhoudsplicht moet voldoen. Schutrup zit met zijn land tussen een hoofdwaterloop in, die in de winter niet meer wordt gemaaid. Ook van een fatsoenlijke beschoeiing is geen sprake. Het gevolg is dat de slootkanten inzakken en dat de drainage slecht functioneert. „De afvoer van water is niet meer zo geregeld als we zouden

willen”, zegt Schutrup. „We zien plekken op percelen die te nat worden, omdat de drainage stagneert. Als het schap de waterstand dan ook nog eens kunstmatig met 10 tot 20 centimeter verhoogt, blijft het te nat. Daar is het land te duur voor.”

Verder zijn de verwilderde walkanten een walhalla voor onkruiden als ridderzuring, kamille, berenklauw en distels. De zaden van deze onkruiden verspreiden zich gemakkelijk over de percelen van de akkerbouwers. „Voor je het weet, zit je hele land eronder”, vervolgt Jalving. „Dat betekent dat we vaker moet spuiten. Dat willen we liever niet. Je ziet dat steeds meer boeren hier een eigen cirkelmaaier hebben, om zelf de bermen te maaien.” Daarnaast heeft het waterschap het schouwbeleid voor de boeren niet veranderd. „Wij moeten wél onze sloten maaien. Wij moeten onze onderhoudsplicht netjes nakomen”, zegt hij.

De akkerbouwers houden hun hart vast bij hevige regenval. „Als het uit de lucht gaat storten, kan het water hier niet weg”, vreest Schutrup. „Dan krijgen we dezelfde problemen als in het Zuidoosten. Het is ontzettend sneu voor de boeren wat daar is gebeurd.” Hij verwijst ook naar het voorjaar van 2014, toen er in Drenthe door hevige regenbuien 100 millimeter water in korte tijd viel. „Ik ben een hele zondag aan het spitten geweest om het water van het land te krijgen. Het enige geluk dat we toen hadden, was dat de regen voor de opkomst van de aardappelen viel.” Jalving besluit: „Wij willen dat de waterschappen hun best doen en alles in het werk stellen om voor een goede afwatering te zorgen. Om waterschade aan gewassen te voorkomen.” ■

leverancier van Nederland'

*'Verwilderde
walkanten walhalla
voor onkruiden'*

Uitgesproken

In de rubriek Uitgesproken komen mensen aan het woord met een uitgesproken opvatting, mening of visie over zaken die in de akkerbouwsector spelen. Het doel is een podium te bieden voor nieuwe visies, krachtige pleidooien, opmerkelijke drijfveren, wringende ergernissen en andere zaken die de akkerbouw 'in het hoofd en in het hart' raken. Wilt u zich ook een keer uitspreken? Mail de redactie via redactie@akker.nl en wij nemen contact met u op.